

[Gottschalk-Hansen.]

imødese den højtærede ministers svar på dette spørgsmål.

Den 5. oktober rejste jeg her i tinget i spørgetiden det spørgsmål til den højtærede finansminister, om finansministeren ville søge loven om vurdering af fast ejendom ændret, således at vurderingen ikke ensidigt bygger på en ejendoms handelsværdi, men også tilgodeser dens afkastningsevne og brugsværdi. Jeg må give ministeren den ros, at svaret var klart, der var ingen tvivl, det var en afgjort afstandtagen, et nej, som ikke var til at misforstå, til trods for at jeg kunne påvise, at prisstigningen på dette område er af en helt anden størrelsesorden, i alle måder er vidt forskellig fra den almindelige inflations prisstigning, idet prisstigningen her bl. a. også skyldes statens indgreb i hele lovgivningen om ejendomme. Jeg nævnte i så henseende zoneinddelingen, huslejelovgivningen, loven om byggestop, grundværdistigningen og endelig kapitalvindingskatten, alt sammen faktorer, som har været medvirkende til denne urimelige og hastige stigning i ejendomspriserne.

Ministeren imødegik mig ikke, når jeg nævnte ordet urimelig og uretfærdig om denne stigning. Den højtærede minister kunne ikke godtage — det kan man ikke for-tænke ham i, da han er medlem af regeringen, — at lovgivningen havde været medvirkende hertil, hvad jeg mener er ganske klart og åbenlyst, men det mest interessante og ejendommelige — og det er grunden til, at jeg nævner sagen igen, for forretningsordenen gav mig ikke mulighed for tredje gang at komme med et spørgsmål — var, at den højtærede minister i sit svar sagde (jfr. tidenden sp. 67):

„Med hensyn til spørgsmålet om vurderingens objektivitet kan jeg ikke se andet, end at det er betydelig lettere — dermed være ikke sagt, det er let, men det er betydelig lettere — at vurdere handelsværdier end at vurdere brugsværdier og afkastningsevne“.

Ja men hvem har sagt, det skal være let? Det er ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er at nå frem til noget, der er retfærdigt, til noget, der er rimeligt.

Jeg har aldrig nogen sinde villet vove at påstå, at handelsværdien ikke skulle

gå ind som et integrerende led i vurderingen, men det kan bare ikke være det eneste afgørende. Når den højtærede minister i sit svar også siger (jfr. tidenden sp. 65):

„... vil jeg mene, det er en ret uløselig opgave at vurdere på grundlag af brugsværdi og afkastningsevne“,

forstår jeg ikke rigtig dette svar. Sandheden er dog, at der for enhver landbrugsejendom med en grundværdi på 30 000 kr. er pligt til at føre regnskab, og jeg må dog vægre mig ved at tro, at den højtærede minister ville mistænke jordbrugere, hvis grundværdi er af en mindre størrelsesorden, for at føre falsk og fejlregnskab. Hvis man ikke ville gå ind i den enkelte individuelle vurdering, som jeg har omtalt, hvis det ville blive for vanskeligt, for omfattende, kunne man tage forrentningsprocenten med i billedet. Der er heller ikke tvivl om, for så vidt angår parcelhuse eller udlejningsejendomme, at man ganske nøje regnskabsmæssigt kan konstatere, hvad brugsværdien er, og hvilken afkastningsevne de repræsenterer. Den højtærede minister synes at ville feje det hele til side og gøre gældende, at der ikke er tale om noget alvorligt eller slemt. Forholdet er dog, at promillen til staten er uændret. Derfor vil en højere vurdering betyde højere skat, og denne skat bliver væltet over på lejerne.

Alle, der bor i lejede boliger, vil i sidste instans blive ramt af denne uretfærdige, urimelige stigning, som igen må lægges hen til regeringens ansvar, idet den ikke selv har haft fantasi eller opfindsomhed nok til at få foretaget en ændring her, når den oven i købet afviser en sådan tanke og den højtærede minister på regeringens vegne, ikke alene på de radikales, men også på socialdemokratiets og retsforbundets vegne altså ikke vil være med til at råde bod på denne uret, der begås mod såvel ejere som lejere ved denne lovgivning, der medfører stigninger af en urimelig størrelsesorden.

Endelig vil formueskatten stige. Nu har den højtærede statsminister måske nok stillet os i udsigt, at man inden for regeringen vil ændre formueskattens størrelse. Det kan vi selvfølgelig se hen til med en vis forventning. Det er ikke sket endnu; men vurderingen sker nu, og jeg synes, det er lidt flot, lidt hårdt, lidt urimeligt, at lov-